

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 28. szám

2011. december 05.

Különvélemény egy megállapodás margójára

Pénteken a szakszervezetek megállapodtak a kormánnyal a Munka Törvénykönyve tervezetéről. Izgatottan kerestem a megállapodás szövegét, tudni akartam, hogy kik és miről állapodtak meg, hiszen reggel a meghívottak nagy része nem is tudta, hogy megállapodott.

Nem kellett sokáig keresgélni, az egyik honlapon hamar rátaláltam az alábbi címmel:

„Megállapodást kötött az új Munka törvénykönyvének a kollektív munkavállalói jogokra és a munkaviszonyra vonatkozó részéről a kormány a munkaadói és munkavállalói érdekképviseletekkel.”

Figyelmesen elolvastam egyszer, majd kétszer és közben keringtek a gondolatok a fejemben, hiszen van a szövegben megállapodás, kijelentés, támogatás...

Próbáltam megfejtetni, hogy vajon a sorok között mi van elrejtve, mert bár hallottunk róla a napokban, hogy megállapodás közeli helyzet van, de bizonyosak péntekig nem lehettünk a tartalmat illetően. Aztán értékeltem magamban, bár akkor még nem gondoltam, hogy ezt megosztom bárkivel is. Mert ugye értékelni, vagy netán bírálni, esetleg egyetérteni nem olyan nehéz feladat. Ezt az elmúlt napokban, az elkövetkezendő hetekben többen is meg fogják tenni. Ki így, ki úgy. Értékelték maguk az aláíró felek is. Például, a Liga elnöke (Gaskó István) kamerába mondta, hogy ő legalább pénzt kapott érte, nem úgy, mint mások. S itt ránk, vasutasokra gondolt.

A megállapodás tényét akár pozitívan is értékelhetjük, abból a megközelítésből mindenképpen, hogy a kormány legalább tárgyalt a szakszervezetekkel, és nemcsak eggyel-kettővel, hanem a hatból három konföderációval.

Sőt, aláírták a munkaadók szövetségei is. Mondhatnám, hogy a megállapodásnak már-már OÉT-feelingje van, kár, hogy senki sem a saját arcát mutatja. De az mindenképpen elgondolkodtató, amit az aláírók az 1. pontban rögzítettek a folyamatos egyeztetésekről, csak hogy eddig nem így tudtuk.

Ha arra kérnének, hogy egy szóval fejezzem ki a különvéleményemet, akkor csak azt tudom leírni, hogy ez a megállapodás nem más, mint egy lehetőség ígérvénye. Ígérvény abból a szempontból, hogy a megállapodás 3. pontját nem elég módosító javaslatként betervezni, a módosítást meg is kell szavazni.

Lehetőség a kormánynak, hogy a társadalommal könnyebben fogadtassa el az új Munka Törvénykönyvet.

Lehetőség a munkaadóknak, hogy számukra kedvezőbb foglalkoztatást valósíthassanak meg.

Lehetőség a szakszervezeteknek, hogy ha minimális keretek között is, de az eredeti kormányzati szándékkal ellentétben működhessenek.

A legfontosabb lehetőség azonban mindenképpen a munkavállalóké, hiszen ebben a kiszolgáltatott helyzetben érdekvédelmüket továbbra is elláthatják a szakszervezetek. Az idő majd eldönti, hogy mindhárom oldal tud-e élni a lehetőségekkel.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

InterCity-Mikulás

A múlt. Lassan kétezer éve már, hogy bedobtam egy aranypénzt a szomszédom ablakán. Nagy volt a szegénység náluk, gondoltam, segítek rajtuk. Jól esett adni, így aztán még egyszer adtam nekik, aztán harmadszor is, még több aranyat. No, ekkor lebuktam, mert az öreg nagyon kíváncsi volt jötevőjére, és a harmadik alkalommal kilesett. Nyomban el is híresztelte, hiába kértem, hogy maradjon titokban az eset. Ma már tudom, milyen jót tett a szomszéd a világgal.

Akkoriban persze még Miklós volt a nevem, és püspök voltam nem messze Rómától. Amikor segítettem az öreg szomszédomon, hogy legyen pénze férjhez adni a lányait, eszembe sem jutott, hogy lesznek követőim is. Mert nem sokkal később az emberek titokban ajándékokkal lepték meg barátaikat. Ennek leginkább a gyermekek örültek, így később már főleg ők kaptak titkos ajándékokat, természetesen tőlem, a jó öreg Mikulástól.

Az idők során változtak az igények, no meg nőttek is. Ma már csak az egészen kicsi gyerekek, no meg a szerelmesek érik be aprósággal, mindenki más komolyabb ajándéokra vágyik. De aki szerelmes, olyan, mint a gyermek, kevés is elég a boldogságához. Szóval az ajándékokkal van a legtöbb gondom, mert néhány pendrive – vagy pendrájv, nekem mindegy – még belefér a puttyombomba, de a plazmatévékkel már nehezen bírok. Különösen Magyarországon, hiszen itt nem divat a rénszarvas-szán, no meg az ablakokba tett csizmákat is könnyebb gyalogosan becserkészni. Mármint annak, aki megérdemli! Én tudom, hogy mindenkiben van jó, de az a jó, ha a huncutság is elnyeri jutalmát.

Régebben volt velem egy kedves anygalka meg egy ronda krampusz, hogy lássák az emberek, mindenkiről tudjuk, milyen volt az elmúlt évben. Aztán előbb az anygal, később a krampusz is kikopott mellőlem, rám maradt az ő feladatuk is. Én meg úgy gondolom, hogy a virgács sosem árt!

Ezért aztán adok mindenkinek, bár ez sem olyan egyszerű, mint gondolnánk. Mert nem mindegy, hogy rövid és vastag, vagy hosszú és vékony, de még abban is válogatnak, hogy sima vagy rücskös. A vasutasokkal például különösen vigyáznom kell. Kedves népség ugyan, de mégis, ha kap, az a baj, ha nem kap, akkor meg az. Úgyhogy nekik duplán viszek mindentől, tehát kapnak virgácsot is bőven.

No, ideje szede-
lőzködnöm, mert
amilyen lassú
vagyok, még le-
késem a cityt, és
kapok a fejemre.
Pár éve a vonatról
akart leszállítani
egy takaros me-
nyecskének való,
pedig menetjegyre
már vagy száz-
ötven éve nincs

gondom. Aztán kiderült, hogy nem tetszett neki a virgács, amit tőlem kapott. Tehát idén óvatosabb leszek, és újra inkognitóban utazom. Még a pótjegyet is otthon nyomtattam, és akkora pecsétet tettem rá, hogy belóg a széle az úrszelvénybe. Remélem, nem ismernek fel idő előtt.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

Helyi hírek röviden

Az idén ötödik alkalommal rendezi meg a MÁV és a Vöröskereszt az V. Országos Vasutas Vértadást.

Záhonyban a véradás időpontja és helyszíne: 2011. december 09. (péntek) 10.00 órától 18.00 óráig, Záhony állomáson a Protokoll váróteremben.